

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/819/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3612205583
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Beáta Čupková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3612205583.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Beáty Čupkovej a sudkýň JUDr. Viery Škultétyovej a JUDr. Aleny Záhumenskej v právnej veci navrhovateľa K., zastúpeného P. proti odporcovi N., o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Partizánske, č.k. 3C/88/2012-93 zo dňa 24. júla 2015, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh pôvodne vedený na Okresnom súde Partizánske pod č.k. 3C/88/2012, ktorým sa navrhovateľ domáhal proti odporcovi zaplataenia náhrady majetkovej škody vo výške 1.438,97 Eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 287,79 Eur, návrh pôvodne vedený na Okresnom súde Partizánske pod č.k. 3C/91/2012, ktorým sa navrhovateľ domáhal proti odporcovi zaplataenia náhrady majetkovej škody vo výške 3.781,07 Eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 756,21 Eur, návrh pôvodne vedený na Okresnom súde Partizánske pod č.k. 5C/88/2012, ktorým sa navrhovateľ domáhal proti odporcovi zaplataenia náhrady majetkovej škody vo výške 3.051,31 Eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 610,26 Eur, návrh pôvodne vedený na Okresnom súde Partizánske pod č.k. 5C/95/2012, ktorým sa navrhovateľ domáhal proti odporcovi zaplataenia náhrady majetkovej škody vo výške 182,08 Eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 36,42 Eur z dôvodu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Partizánske. Súd spojil na spoločné konanie podľa § 112 ods. 2 O.s.p. veci tamojšieho súdu vedené pod sp. zn. 3C/88/2012, 3C/91/2012, 5C/95/2012, 5C/88/2012 pod číslom konania 3C/88/2012. Odporcovi nepriznal nárok na náhradu trov konania vo veciach pôvodne vedených na Okresnom súde Partizánske pod číslami konania 3C/88/2012, 3C/91/2012, 5C/88/2012, 5C/95/2012, spojených pod číslom konania 3C/88/2012. Svoje rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3, § 19 ods. 1, 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, § 41 ods. 2 písm. c), d), i), § 44 ods. 1, 2 Exekučného poriadku. Z pripojeného exekučného spisu, sp. zn. 2Er/276/2012, ktorý bol pripojený k spisu, sp. zn. 3C/88/2012 vyplýva, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie došla tamojšiemu súdu dňa 30.04.2012 a táto žiadosť bola zamietnutá uznesením zo dňa 26.06.2012. Z pripojeného exekučného spisu, sp. zn. 2Er/814/2011, ktorý bol pripojený k spisu, sp. zn. 3C/91/2012, vyplýva, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie došla tamojšiemu súdu dňa 17.08.2011 a táto žiadosť bola zamietnutá uznesením zo dňa 16.09.2011. Z pripojeného exekučného spisu, sp. zn. 2Er/2/2011, ktorý bol pripojený k spisu, sp. zn. 5C/88/2012, vyplýva, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie došla tamojšiemu súdu dňa 09.12.2010 a táto žiadosť bola zamietnutá uznesením zo dňa 11.01.2011. Z pripojeného exekučného spisu, sp. zn. 6Er/236/2011, ktorý bol pripojený k spisu,

sp. zn. 5C/95/2012 vyplýva, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie došla tamojšiemu súdu dňa 07.09.2011 a táto žiadosť bola zamietnutá uznesením zo dňa 19.03.2012. Po zhodnotení výsledkov dokazovania dospel súd k záveru, že návrh navrhovateľa nie je dôvodný, a to v celom rozsahu. Navrhovateľ sa domáhal škody za nesprávny úradný postup z dôvodu, že k vydaniu poverenia nedošlo v zákonnej 15-dňovej lehote. Súd prvého stupňa zisťoval, či došlo k nedodržaniu zákonnej, resp. primeranej lehoty, z akého dôvodu, a či je to dôvod na náhradu škody, resp. či vôbec nejaká škoda vznikla. V danom prípade súd vo všetkých štyroch veciach neudelil súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie, ale vo všetkých štyroch veciach súd rozhodol zamietnutím žiadosti o udelenie poverenia súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie. 15-dňová lehota podľa názoru súdu platila len na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Súd vo všetkých štyroch prípadoch si plnil svoju zákonnú povinnosť, ktorú mu zákon ukladá, a to ex offo skúmať súlad exekučného titulu, ktorým bol rozhodcovský rozsudok s právnymi predpismi na ochranu spotrebiteľa, teda jeho súlad so zákonom. Z hľadiska posúdenia lehoty na rozhodnutie súd zistil, že exekučný súd nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora v 15-dňovej lehote. Tri veci napadli za účinnosti novely Exekučného poriadku účinnnej od 01.06.2011, ktorou bola 15-dňová lehota zrušená. V jednej veci súd rozhodol o zamietnutí žiadosti v lehote dlhšej ako 15 dní, ale podľa platnej úpravy Exekučného poriadku vzhľadom na zamietnutie žiadosti na vykonanie exekúcie na takéto zamietajúce rozhodnutie sa nevzťahovala 15-dňová lehota, ktorá pred novelou účinnou od 01.06.2011 sa vzťahovala v takýchto veciach iba na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. V danom prípade vo všetkých štyroch spojených veciach - v nich pripojených exekučných veciach, bola zamietnutá žiadosť o udelenie poverenia súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie, pričom vydanie tohto zamietajúceho uznesenia nie je viazané na žiadnu lehotu, z toho v troch exekučných veciach lehota nebola stanovená, nakoľko žiadosti došli po 01.06.2011 a v jednej exekučnej veci lehota pre zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia nebola stanovená vzhľadom k tomu, že takáto lehota nebola stanovená v prípade zamietnutia žiadosti a ide o exekučnú vec došlú na súd pred účinnosťou novely Exekučného poriadku. Súd prvého stupňa mal za to, že navrhovateľovi nemohla vzniknúť majetková škoda, akú si uplatňuje pre rozhodnutie súdu, ale výška, akú si uplatňuje, by mohla vzniknúť v prípade nezákonne vydaného rozhodnutia exekučného súdu, kde však pre vznik základu nároku musí byť nezákonné rozhodnutie zrušené. V tomto prípade navrhovateľ nepodal proti rozhodnutiu súdu žiadny opravný prostriedok za účelom zrušenia nezákonného rozhodnutia súdu, len odvolanie, pričom odvolací súd potvrdil zamietajúce uznesenie prvého stupňa, čím sa stotožnil s jeho zákonnosťou. Súd dospel k názoru, že na strane odporcu, konajúceho cestou exekučného súdu, nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, preto sa vo veci ďalej nezaoberal ani výškou majetkovej škody, ani nemajetkovej ujmy, pretože nebol zistený právny základ, a to zodpovednosť odporcu za škodu. S poukazom na všetky vyššie uvedené dôvody súd prvého stupňa návrhy navrhovateľa na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy pôvodne vedené na Okresnom súde Partizánske pod č.k. 3C/88/2012, 3C/91/2012, 5C/88/2012, 5C/95/2012, spojené pod číslom konania 3C/88/2012 ako nedôvodné zamietol. Súd rozhodol o náhrade trov konania podľa § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že odporcovi náhradu trov konania nepriznal, lebo mu žiadne trovy nevznikli.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 221 ods. 1 O.s.p., a to, že v spojení s ust. § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g) O.s.p.), súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p., súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatňované a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvého stupňa vec prejednal v neprítomnosti odporcu a jeho právneho zástupcu, postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania. Navrhovateľ uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich k tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu, je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že odvolací súd nevzhladol v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Uviedol, že názor odvolacieho súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných odvolacích súdov, Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské

práva v Štrasburgu, neobstojí. Navrhovateľ podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na neustranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia odvolacieho súdu. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť navrhovateľa o odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Rovnako nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd sa tiež dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy navrhovateľ ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť k týmto dôkazom a prednesoch vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Čo sa týka skutočnosti, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, poukázal na skutočnosť, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Poukázal tiež na judikatúru Ústavného súdu, koncepciu spravodlivého súdneho konania s tým, že kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je v odôvodnení rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám, keď navrhovateľ žiadal vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný list. Súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti konaním dlžníka. Súd však úplne ignoroval všetky tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu udržiavania a správy informačného systému a z titulu výdajov, na administratívne spracovanie textov, publikačné výdaje, poštovné a telekomunikačné výdaje. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel k presvedčeniu, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Navyše napriek tomu, že skutkový dej a skutkový základ v tomto konaní je jedinečný, odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami, ako v iných svojich rozhodnutiach. Nesúhlasil tiež s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník, teda povinný. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Navrhovateľ hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie si zabezpečil. Poukázal tiež na skutočnosť, že aj po podaní žaloby škoda ďalej narastá. Súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je preto vnútorne rozporné a napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Uviedol, že sú irelevantné úvahy súdu o tom, aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil a tiež sú irelevantné úvahy o podstate a rozsahu podnikateľského rizika. Všetky a akékoľvek problémy, ktoré boli vyvolané v právnej sfére navrhovateľa nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu, svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušené práva. K návrhu na prerušenie konania poukázal na to, že na základe ním podanej sťažnosti na Ústavný súd Slovenskej republiky, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu rozhodnúť osobitne. Na podporu tohto tvrdenia poukázal na judikatúru odvolacích súdov Rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 9Co/174/2014. Žiadal preto, aby krajský súd ako súd odvolací zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Odporca sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd v Trenčíne vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok okresného súdu je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p., pričom v návaznosti na § 219 ods. 2 O.s.p. sa krajský súd v celom rozsahu stotožňuje s vecne správnym odôvodnením okresného súdu, na ktoré v celom rozsahu poukazuje.

Súd prvého stupňa neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvého stupňa ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil aj náležite vyhodnotil (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III ÚS 36/2010). Jeho úvahy a dôvody podporujú príslušný záver o nedôvodnosti nároku navrhovateľa. Rozhodnutie súdu je presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako aj záver, ku ktorým na základe týchto premís súd prvého stupňa dospel sú pre právnickú, ale i laickú verejnosť prijateľné, racionálne aj spravodlivé.

Navrhovateľ založil svoj nárok v prejednávanej veci na tom skutkovom základe, že exekučný súd rozhodol vo veci vedenej pod sp. zn. 3C/88/2012 o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 04.07.2012, pričom konanie začalo dňa 19.03.2012, to znamená, že k rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia došlo po uplynutí zákonom stanovenej lehoty, pričom omeškanie predstavuje viac ako 107 dní, vo veci vedenej pod sp. zn. 3C/91/2012 o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 03.10.2011, pričom konanie začalo dňa 20.06.2011, omeškanie predstavuje viac ako 105 dní, vo veci vedenej pod sp. zn. 5C/88/2012 o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 16.02.2011, pričom konanie začalo dňa 20.09.2010, omeškanie predstavuje viac ako 149 dní a vo veci vedenej pod sp. zn. 5C/95/2012 o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 18.04.2012, pričom konanie začalo dňa 14.07.2011, omeškanie predstavuje viac ako 279 dní.

Ako vyplýva z vykonaného dokazovania pred súdom prvého stupňa, žiadne z týchto tvrdení sa nezakladá na pravde.

Ako správne konštatoval súd prvého stupňa a odvolací súd sa s týmto konštatovaním v celom rozsahu stotožňuje, navrhovateľ podáva žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie prostredníctvom súdneho exekútora na Okresný súd Trenčín vo veci vedenej pod sp. zn. 3C/88/2012 dňa 30.04.2012 a k zamietnutiu žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dochádza uznesením Okresného súdu Trenčín dňa 26.06.2012, vo veci vedenej pod sp. zn. 3C/91/2012 dňa 17.08.2011 a k zamietnutiu žiadosti dochádza dňa 16.09.2011, vo veci vedenej pod sp. zn. 5C/88/2012 dňa 09.12.2010 a k zamietnutiu žiadosti dochádza dňa 11.01.2011 a vo veci vedenej pod sp. zn. 5C/95/2012 dňa 07.09.2011 a k zamietnutiu žiadosti dochádza dňa 19.03.2012.

Ako súd prvého stupňa správne uviedol, v troch spojených veciach lehota 15 dní neplatila, pretože z dôvodu ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, účinného od 01.06.2010, vyplýva, že súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor v žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul notárskej zápisnice podľa § 41 ods. 2 písm. c) a vykonateľné rozhodnutie rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií alebo zmierov nimi schválených podľa § 41 ods. 2 písm. d). V týchto prípadoch je exekučný súd povinný preskúmať exekučné tituly aj z hľadiska rozhodnutia vo veci samej (ust. § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní). Oprávnenie, ako aj povinnosť preskúmať rozhodcovský rozsudok, vyplýva z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v spojení s § 45 ods. 1 a 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, a aj z judikatúry Súdneho dvora EÚ (napr. rozhodnutie z 06.10.2009 "Asturcom"). Ako správne uviedol súd prvého stupňa, postup exekučného súdu, ktorý rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia po lehote, nemožno vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti považovať za porušenie lehoty na rozhodnutie.

V jednej exekučnej veci platila odlišná situácia, odvolací súd však v tomto prípade zdôrazňuje, že podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku lehota 15 dní od doručenia žiadosti sa vzťahuje len na situáciu, keď exekučný súd vydá poverenie pre exekúciu, aby vykonal exekúcie. Z textu ustanovenia nevyplýva, že by procesná lehota 15 dní dopadala aj na prípady, keď súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Z tohto pohľadu potom taktiež nemožno konštatovať žiadne porušenie lehoty na rozhodnutie.

Zároveň odvolací súd zdôrazňuje, že čo sa týka postupu súdu v exekučnom konaní s poukazom na § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v náväznosti na

ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľov v Občianskom zákonníku, zákone o spotrebiteľských úveroch, je exekučný súd vždy ex offio povinný skúmať, či rozhodcovský rozsudok nezaväzuje spotrebiteľa na plnenie právom nedovolené a v rozpore s dobrými mravmi. Spotrebiteľské právo jedno z najdynamickejších sa rozvíjajúcich odvetví súkromného práva, ktoré priamo alebo nepriamo ovplyvňujú aj právne predpisy na úrovni Európskeho spoločenstva vrátane judikatúry Súdneho dvora EÚ. Nemožno sa preto v žiadnom prípade stotožniť s tvrdením navrhovateľa, že v prejednávanej veci sa nejednalo po právnej stránke o zložitú vec.

Odvolačný súd dodáva, že čo sa týka nesprávneho úradného postupu v dôsledku prieťahov v exekučnom konaní, je nutné konštatovať, že existenciu zbytočných prieťahov v súdnom konaní môže určiť len Ústavný súd Slovenskej republiky, ktorý má právomoc rozhodovať o porušení ústavných práv fyzických a právnických osôb. Napriek tomu súd poukazuje na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky (1ÚS 27/02, 1ÚS 197/03, 1ÚS 38/04), podľa ktorej dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej je aj zistenie, že sa postup všeobecného súdu nevyznačoval takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy. Nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postupom dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významným prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy. V zmysle záverov ústavného súdu potom možno konštatovať, že zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia (za stavu, kedy právny predpis v tomto čase v sebe nezakotvoval žiadnu lehotu, v ktorej má exekučný súd zamietnuť žiadosť o udelenie poverenia, čo nie je možné zamieňať s pojmom vydanie poverenia) v lehote 14 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na exekučný súd, nemožno považovať za prieťahy v súdnom konaní.

Preto odvolací súd poukazuje, že na to, aby bolo možné zaoberať sa samotnou skutočnou škodou, prípadne ušlým ziskom by bolo potrebné v prvom rade konštatovať, že došlo k nesprávne úradnému postupu tak, ako to predpokladá § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.

V návaznosti na vyššie uvedené je potom nutné uviesť, že na to, aby sa ďalej súd mohol zaoberať prípadnou nemajetkovou ujmom, tak ako to predpokladá ust. § 17 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z. z., by v prvom rade muselo dôjsť k nesprávne úradnému postupu. Pokiaľ vychádzame zo základnej premisy, že k nesprávne úradnému postupu zo strany exekučného súdu vôbec nedošlo, nie je dôvod sa v prejednávanej veci zaoberať ani prípadnou výškou nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ods. 2 citovaného zákona.

Čo sa týka jednotlivých odvolacích námietok, odvolací súd nezistil, že by bola navrhovateľovi postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, že by vo veci rozhodoval vylúčený sudca, prípadne, že by súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ani že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov, a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súdom prvého stupňa sa riadne zaoberal vyhodnotením návrhu navrhovateľa na prerušenie konania a rozhodol osobitne uznesením, ktorým zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania, riadne v odôvodnení uviedol, z akých dôvodov tento návrh navrhovateľa zamietol.

N.

Tvrdenie navrhovateľa, že súdom prvého stupňa prejednal a rozhodol vec v neprítomnosti navrhovateľa a odporcu a jeho právneho zástupcu bez nariadenia pojednávania, nie je pravdivé. Súdom prvého stupňa na prejednanie veci nariadil pojednávanie, ktorého termín vytyčil na 24.07.2014, navrhovateľ predvolanie na pojednávanie prevzal dňa 22.05.2014, čím účastníkom konania vytvoril predpoklady pre uplatnenie možnosti vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré považujú pre rozhodnutie vo veci za podstatné. Na predmetnom pojednávaní sa navrhovateľ zároveň mohol oboznámiť s obsahom vyjadrenia odporcu k návrhu na začatie konania. Predmetného pojednávania sa však napriek riadne doručenému predvolaniu nezúčastnil, rovnako ako ani odporca, preto nemožno uzavrieť, že by v danej súvislosti navrhovateľovi bola súdom prvého stupňa odňatá možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu v konaní. Súdom prvého stupňa, postupujúc podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p., sa riadne zaoberal, z akého dôvodu pojednával napriek tej skutočnosti, že riadne predvolaní účastníci sa na pojednávanie nedostavili.

Navrhovateľ v množstve svojich podaní na súdoch tvrdí, že súd mu svojím postupom odňal možnosť konať pred súdom, avšak, ako bolo vyššie konštatované, v danej veci bolo nariadené pojednávanie na konkrétny termín, navrhovateľ bol riadne a včas predvolaný, bez ospravedlnenia sa nedostavil s tým, že na pojednávaní sa súd prvého stupňa oboznámil s obsahom spisu a obsahom exekučného spisu súdu. Pokiaľ teda súd prvého stupňa na pojednávaní vykonal dôkazy navrhované navrhovateľom a poskytol možnosť obom účastníkom zúčastniť sa pojednávania, čím mali možnosť vyjadriť sa k dôkazom, resp. navrhnúť ďalšie dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, takýmto postupom súdu prvého stupňa nedošlo k porušeniu princípov kontradiktórnosti, princípu rovnosti zbraní ako základných definičných prvkov práva na spravodlivé súdne konanie. Súd prvého stupňa preto v prejednávanej veci dodržal zásadu priamosti, ústnosti vykonávania dôkazov ako jednu zo základných zásad občianskeho súdneho konania, ktorú zaručuje nielen Ústava (čl. 48 ods. 2), ale aj Dohovor (čl. 6 ods. 1), keďže táto zásada je súčasťou práva účastníkov konania na spravodlivé prejednanie veci týkajúce sa ich občianskych práv a záväzkov. Postupom súdu prvého stupňa preto nedošlo k porušeniu práva vyjadriť sa ku každému z vykonaných dôkazov v zmysle čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, k porušeniu zásad priamosti a ústnosti vykonávaných dôkazov a kontradiktórnosti sporového konania.

Odvolací súd rovnako nezistil, že by súd prvého stupňa v prejednávanej veci aplikoval nesprávne právne predpisy, a preto v konečnom dôsledku rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1, 2 O.s.p., kedy úspešnému odporcovi v konaní náhrada trov odvolacieho konania priznaná nebola, nakoľko tento si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil a z obsahu spisu mu trovy odvolacieho konania nevyplývajú.

Rozhodnutie bolo senátom prijaté jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.